

Молитва

Боже, благослови Україну,
Допоможи їй підняти з колін.
Я буду багати тебе без зупину,
Тільки б не бачити більше руїн!
Тільки б не чути питання дитини:
«Де моя мама? Де тато? Дідусь?..»
Тільки б не бачити сліз материних,
Бо її син з війни не вернувся.
Боже, благаю, верни людям віру,
Що завтра не буде війни за вікном.
Та вже ж немає ніякої міри
Людському стражданню і горю кругом!
Ми всі безбожно і сліпо грішили,
Забувши про людяність, чесність, добро.
Тепер покарання твоє заслужили,
Щоб нам нарешті прозріння прийшло.
Та вже усвідомили, Боже, вже досить!
Не треба нам більше такого жаху!
«Прости хоч дітей,- кожна матінка просить,-
Вони ж не повинні жити в страху!»
Так дай же нам, Боже, священне спасіння,
Щоб ворог пішов з України навік.
А ми всі, нарешті, відчуєм прозріння.
Почуй же серцець людських наших крик!

Україні

Де б я у світі не бувала,
Все повертаюся до тебе.
Якби не ти, то я б не знала,
Що може бути таке небо.
Що може сонечко вітати
З прийдешнім днем і гріти душу,
Що можуть пташки прилітати
І співом руйнувати тишу.
Бо ти найкраща, неймовірна.
Лише до тебе йдуть мої дороги,
Моя красуне Україно!
Ми віримо й чекаєм перемоги!

Чарівна панна

Омита хвилями морськими,
Осяяна південним сонцем,
Обсипана пісками золотими,
Чарівна пані вигляда в віконце.
Її краса милує око,
П'янить солоний аромат.
Якщо ти будеш недалеко,
То загляни в її казковий сад.
На Дерibasівській танцюють пари,
І чути всюди музику гучну.
А біля Дюка, на бульварі,
Побачиш справжню дивину!
Там кораблі на морвокзалі
Стоять на варті у порту,

А чайки, об'єднавшись в пари,
Танцюють польку запальну.
Захочеш просто відпочити,
Хутчіше в Оперний театр!
Мистецтвом там все оповите,
Побачиш оперету й па-де-катр.
А тітка Соня на Привозі
Чекає зі смаколиками всіх.
Тут всюди і на будь-якій дорозі
Лунають пісні і веселий сміх.
Ця панна не буває гордовита.
Гостинність, гумор з нею назавжди.
Наша перлина, хвилями омита,
Одеса-мама в серці навіки!

Рідна мова

Мелодійна, калинова,
Незабутня і свята,
Моя рідна, барвінкова,
Промениста, золота.
Ти даруєш щастя, радість,
Сум, надію, каяття!
Переможеш злобу, заздрість.
Ти зі мною все життя.
Українська моя мово,
Кращої я не знайду!
Ти чаруєш кожним словом!
Я до тебе завжди йду,
Щоб вклонитися низенько

За казку тата на зорі,
За колискову ніжну неньки
І пісню дружню надворі.
За справжнє «я тебе кохаю»
І перше «мама» від дитя.
Ніколи й ні за що не проміняю,
Бо українська мова – це життя!

Живи, моя Одесо!

Одеса-мама вся в сльозах
Від горя хмари чорної.
В кривавих плямах і слідах,
Але є непокорною!
Стоїш щитом для інших міст,
Хоч рани є болючії.
Посічена у повний зріст
Від дроту ти колючого!
Ти плачеш від печалі мам,
Що лихом оповитії.
Бо шану віддають синам,
Що прапором покритії.
Людському лиху вже немає меж,
Та ти тримаєш голову.
Ти вистоїш і не впадеш,
Щоб дати відсіч ворогу!
Живи, моя Одесо, не згасай!
Незламная і вірная!
Про честь і волю ти не забувай,
Бо ти в нас непокірная!

Шевченку

Слово Шевченка — полум'я ясне,
Правди вогонь у темні, чорні дні.
Тараса дума - сяйво провідне
Будить надію і живе в мені!
Його рядки — то крила чарівні
Підносять дух в небесную блакить.
Живе ця слава навіть в наші дні,
І в серці кожнім буде вічно жить.

Лист до Бога

Я напишу Богу листа
Про свою мрію потаємну
Буде в нім істина свята,
Що я ношу в душі щоденно.
Я хочу тихо попросить,
Щоб небо було без хмаринок,
Щоб воїни наші умиють,
Перемогли цей поєдинок.
Щоб ранки були без тривоги
І люди більше не страждали,
Прошу Тебе, великий Бог,
Бо ми вже віру повтрачали.
Хай буде світло на землі
І темрява навіки зникне
Хоча ми трохи ще малі,
Дорослими вже бути звикли.
Нехай проклята ця війна

Не відбира у нас дитинства
Ми вже наситились сповна!
Дай дітям ласку материнську!
Дай батькові вернутись з бою
Живим, під мирним небом
Ми хочемо просто покою,
Нам більшого не треба.
Можливо, я ще геть малий.
Та серцем щиро вірю,
Ми вистоїмо в час тяжкий
Бо діти про це мріють .
А воїни наші святі
Ніколи не здадуться,
Здолають будь-які бої,
Додому повернуться.
Наразі дай Господь їм сил
І витримки міцної.
Я Тебе дуже попросив,
Бо Ти завжди зі мною.
Вони стоять щитом за нас,
За нашу свободу.
Я знаю, скоро прийде час,
Пошлеш їм нагороду.
А я буду писати знов,
Слова подяки щирі,
Тобі, Господь, за непролиту кров,
За те, що живем в мирі.
(Палісіка Максим, учень 4 класу)

Берегиня роду

Моїй прабабусі з нагоди 80-річчя...

Приїду в село, де чекає хатина,
Бабуся старенька під тинем сидить,
А поруч любисток, барвінок, калина
І спів солов'я мелодійно звучить.

Під вікнами яблуня буйно квітує
І бджоли працюють невтомно гуртом.
Уява моя вже картини малює,
Як весело буде сьогодні разом.

Зайшовши в оселю, тамую я подих.
На покуті образи тихо стоять.
Світлини старі чорно-білі, як спогад
Про долю бабусі таємно мовчать.

Стоїть у куточку велика скриня
Старенька, різьблена, німа навіки.
Вона мого роду свята берегиня.
В ній спогади, мрії, бажання, думки.

В ній розпач і радість, журба і надія
І аромат м'яти, хмелю, чебрецю.
Тяжкий буйний шлях бабусі Марії,
Захований в скриню велику святу.

Заграє тихенько чарівна засувка,
Простеляться вмить у минуле стежки.
І враз розпочнеться цікава мандрівка,
У світ моїх пращурів рідних шляхи.

Біленькі сорочки, прикраси, намисто.
В них пам'ять віків і прадавнє тепло.
Свята вишиванка, що сяє барвисто
Несе крізь століття любов і добро.

Розсипався густо по білому полю
Барвистий орнамент, немов дивоцвіт.
У кожному кольорі криється доля
І ниткою вишитий пращурів слід.

Бабусині втомлені працею руки
Цей скарб бережуть, як святий оберіг,
Щоб пам'ять жила у моменти розлуки,
Щоб рід не згубив своїх світлих доріг.

І нині, коли над країною грози,
Коли під тривоги проходять роки,
Ці вишиті символи — віра крізь сльози,
Що силу дають нам міцну навіки.

Бо скарб цей безцінний — не просто тканина,
Не просто орнамент на білому тлі.
Це серце народу, це мрія єдина,
Що світить надією навіть в пільмі.

І поки жива вишиванка у скрині,
Допоки шанують святий оберіг,
Ми будемо разом і будем єдині
Під захистом пам'яті рідних доріг.
(Палісіка Максим, учень 4 класу)